

LBRIS

We know
books

**DAN
BROWN**

CONSPIRATIA

1

Restaurantul Toulos, care se află chiar lângă Capitol Hill, se lauda cu un meniu *politically incorrect*, care include vițeluş și *carpaccio* de cal, ceea ce îl transformă, ca o ironie, în locul cel mai căutat de protipendada Washingtonului pentru luarea micului dejun. În această dimineață, Toulos era aglomerat – o adevărată larmă făcută de folosirea tacâmurilor din argint, de mașinăriile de făcut cafea espresso și de conversațiile purtate prin intermediul telefoanelor celulare.

Șeful de sală tocmai lua o înghițitură din Bloody Mary-ul său pe care îl bea de dimineață, când își făcu apariția o femeie. Omul se întoarse spre ea afișându-i un zâmbet pe care-l exersa de mult timp.

– Bună dimineață, rosti el. Cu ce vă pot ajuta?

La treizeci și ceva de ani, femeia era foarte atrăgătoare. Purta pantaloni gri din bumbac, pantofi fără toc clasici și o bluză de firmă de culoarea fildesului. Stătea drept, cu barbia chiar ușor ridicată, nu ca un indiciu al aroganței, ci mai degrabă ca un semn al forței. Părul ei era castaniu deschis, coafat după canoanele celui mai popular stil în Washington: „femeia-ancoră” – adică o coafură bogată în volum și întoarsă spre interior la nivelul umerilor... cu părul suficient de lung pentru a fi sexy, dar în același timp suficient de scurt pentru a-i aminti oricărui interlocutor că tânăra se socotea ceva mai deșteaptă decât acesta.

– Am întârziat puțin, rosti ea pe un ton indiferent. Am programată o întâlnire la micul dejun cu senatorul Sexton.

Șeful de sală se enervă brusc. „Senatorul Sedgewick Sexton.“ Senatorul era un obișnuit al localului și unul dintre cei mai faimoși oameni ai momentului din întreaga țară. Cu o săptămână în urmă, după ce învinsese la scor în toate cele douăsprezece circumscripții republicane la așa-numita Super Marș Electorală, senatorul își asigurase practic sprijinul partidului la nominalizarea pentru alegerile la președinția Statelor Unite. Mulți credeau că senatorul are o șansă foarte mare de a-i fura fotoliul de la Casa Albă actualului președinte la alegerile din toamnă. În ultima vreme, chipul lui Sexton părea să se regăsească în toate revistele din țară, alături de sloganul de campanie electorală suprapus imaginii Americii: „Stop cheltuielilor. Start refacerii“.

– Senatorul Sexton se află în separeul domniei sale, îi zise șeful de sală. Și dumneavoastră cine sunteți?

– Rachel Sexton. Fiica lui.

„Ce prostie am făcut“, își spuse bărbatul. Asemănarea era frapantă. Femeia avea ochii pătrunzători ai senatorului și aceeași siluetă rafinată – acel aer șlefuit al nobilimii vechi. Senatorul reușise în mod clar să paseze generației următoare trăsăturile sale fine, cu toate că Rachel Sexton părea să își poarte frumusețea naturală cu o grație și o modestie din care tatăl ei ar fi avut ce învăța.

– E o plăcere să vă avem printre noi, domnișoară Sexton.

În timp ce o conducea pe fata senatorului către masa tatălui ei, șeful de sală se simți rușinat de mulțimea de priviri lascive care o urmăreau pe femeie... unele discrete, altele de-a dreptul nerușinate. Puține femei luau masa la Toulos și doar câteva arătau la fel de bine ca Rachel Sexton.

– Mișto trup, șopti un mesean. Sexton și-a găsit deja o nevastă nouă?

– E fata lui, idiotule, îl apostrofă un altul.

Individul chicoti:

– Așa cum îl știu eu pe Sexton, probabil c-ar regula-o chiar și pe ea.

Când ajunsese la masa tatălui ei, Rachel văzu că senatorul era prins într-o discuție aprinsă la telefonul său celular despre unul dintre succesele lui recente. Se uită la Rachel doar atât cât să bată

cu degetul în ceasul Cartier pe care-l avea la mână, amintindu-i astfel că întârziase.

„Și mie mi-a fost dor de tine“, îi răspunse Rachel în gând.

Primul dintre cele două prenume ale tatălui ei era Thomas, deși el alesese cu mult timp în urmă să-l folosească pe cel de-al doilea. Rachel bănuia că motivul fusese faptul că lui îi plăcea aliterția creată. Senatorul Sedgewick Sexton. Individul era un animal politic cu părul argintiu și limba mieroasă, înzestrat cu aspectul unui medic din serialele de duzină, o înfățișare cum nu se putea mai potrivită dacă privim lucrurile prin prisma talentelor sale de actor.

– Rachel!

Bărbatul își închise telefonul celular și se ridică să își sărute fata pe obraz.

– Bună, tată, îl salută ea, dar nu-i răspunse la sărut.

– Arăți epuizată.

„Iar începe“, își spuse.

– Am primit mesajul tău. Ce s-a întâmplat?

– N-am voie să-mi invit fata în oraș la micul dejun?

Rachel învățase de mult că, de obicei, tatăl ei voia să o întâlnească doar dacă urmărea ceva anume.

Sexton sorbi o gură de cafea.

– Deci, cum o mai duci?

– Sunt ocupată. Văd că îți merge campania de minune.

– Oh, să nu discutăm despre afaceri.

Sexton se aplecă peste masă și își coborî vocea:

– Cum e tipul ăla de la Departamentul de Stat cu care ți-am făcut cunoștință?

Rachel pufni, simțind deja nevoia imperioasă de a se uita la ceas.

– Chiar n-am avut timp să-l sun, tată... Și aș vrea să încetezi să mai...

– Trebuie să-ți faci timp pentru lucrurile importante, Rachel. Dacă-ți lipsește dragostea, restul nu mai are nici un sens.

În mintea lui Rachel se perindară câteva replici, dar ea se hotărî să nu îi răspundă. Când era vorba de tatăl ei, faptul că era o persoană mai în vârstă nu constituia un impediment.

– Ai vrut să mă vezi, tată? Spuneai că e ceva important.

– Chiar este.

Privirea tatălui ei o cercetă cu atenție.

În fața lui, Rachel simți cum o parte a argumentelor create tocmai pentru a se apăra dispar. Îi blestemă în gând forța și puterea. Ochii erau darul cel mai de preț al senatorului – Rachel era aproape sigură că acest dar îl va purta pe senator până la Casa Albă. Ochii lui se puteau umple de lacrimi la comandă, ca apoi, după doar o secundă, să se limpezească precum o fereastră deschisă către un suflet înflăcărat, un legământ de încredere adresat tuturor. „Totul se rezumă la încredere“, îi spusese el întotdeauna. Senatorul pierduse cu mulți ani în urmă încrederea fiicei sale, dar o câștiga acum, cu pași repezi, pe cea a unei țări întregi.

– Vreau să-ți fac o propunere, rosti senatorul Sexton.

– Dă-mi voie să ghicesc, veni replica lui Rachel, încercând să revină în forță. Vreun divorțat de soi care-și caută o nevastă tânără?

– Nu te amăgi singură, dulceață! Nu mai ești chiar așa de tânără!

Rachel ar fi vrut să se facă mică de tot, senzație pe care o resimțea adesea când se întâlnea cu tatăl ei.

– Vreau să-ți arunc un colac de salvare! îi zise el.

– Habar n-aveam că mă duc la fund!

– Tu nu te duci! Președintele, da! Ar trebui să sari în altă barcă până nu e prea târziu.

– N-am mai discutat pe tema asta?

– Gândește-te la viitorul tău, Rachel! Ai putea să vii să lucrezi pentru mine.

– Sper că nu de-asta m-ai invitat la micul dejun!

Vocea calmă a senatorului începu să dea ușoare semne de nerăbdare:

– Rachel, tu nu înțelegi că faptul că tu lucrezi pentru el are efecte negative asupra mea... Și asupra campaniei mele.

Rachel oftă. Nu se întâmpla pentru prima dată.

– Tată, eu nu lucrez pentru președinte. Nici măcar nu *m-am întâlnit* cu președintele. Muncesc în Fairfax, pentru numele lui Dumnezeu!

– Politică înseamnă imagine și percepție, Rachel. Tu *dai impresia* că lucrezi pentru președinte.

Rachel pufni, încercând să-și păstreze calmul:

– Am muncit prea mult ca să obțin slujba asta, tată! Nu renunț la ea!

Senatorul își miji ochii și-o sfredeli cu privirea.

– Știi, câteodată egoismul ăsta al tău chiar că...

– Domnul senator Sexton?

Lângă masă apăruse ca din senin un reporter.

Dispoziția lui Sexton se schimbă instantaneu. Rachel oftă și lua un croasant din coșul de pe masă.

– Ralph Sneed, se recomandă reporterul. *Washington Post*. Pot să vă pun câteva întrebări?

Senatorul îi zâmbi și își șterse gura cu un șervețel.

– Cu multă plăcere, Ralph. Dar să nu dureze mult. Nu-mi place să-mi beau cafeaua rece.

Reporterul râse ca la comandă:

– Bineînțeles, domnule.

Scoase un minicasetofon și îl pomii.

– Domnule senator, în intervențiile dumneavoastră televizate faceți apel la o legislație care să asigure salarii egale pentru femeii... precum și la reduceri de impozite pentru familiile tinere. Puteți să ne explicați care e logica acestor afirmații?

– Desigur. Pur și simplu sunt un admirator înfocat al femeilor și al familiilor puternice.

Rachel era cât pe ce să se îneco cu o bucată de corn.

– Iar în ceea ce privește familiile, continuă reporterul, vorbiți foarte mult despre educație. Ați propus mai multe reduceri de buget care au stârnit mari controverse în efortul de a se aloca fonduri mai mari școlilor din această țară.

– Cred sincer că tinerii sunt viitorul acestei țări.

Lui Rachel nu-i venea să creadă că tatăl ei se coborâse până la a cita din textele cântecelor pop.

– Încă o întrebare, domnule, zise reporterul. În ultimele săptămâni ați înregistrat un salt uriaș în sondaje. Președintele are de ce să-și facă griji. Ne puteți împărtăși gândurile dumneavoastră legate de aceste succese recente?

– Cred că aici e vorba de incredere. Americanii încep să înțeleagă că președintele nu se mai poate bucura de sprijinul populației în deciziile dure pe care trebuie să le ia. Imensele cheltuieli pe care le face guvernul îndatorează această țară tot mai mult, iar americanii încep să înțeleagă că a sosit timpul ca aceste cheltuieli să înceteze și să înceapă procesul de refacere.

În acea clipă, pagerul din geanta lui Rachel începu să sune, de parcă ar fi vrut să pună capăt discursului retoric al tatălui ei. În mod normal, sunetul electronic ascuțit ar fi venit ca o întrerupere neplăcută, însă, în acel moment, pentru ea aproape că semăna cu o melodie.

Senatorul se strâmbă, indignat că fusese întrerupt.

Rachel pescui pagerul din geantă și apăasă o secvență prestabilită de cinci butoane, confirmând astfel că era într-adevăr persoana căreia îi era destinat mesajul. Sunetul se opri și LCD¹-ul începu să clipească. Era semnalul că în decurs de cincisprezece secunde Rachel urma să primească un mesaj securizat.

Sneeden îi zâmbi senatorului.

– Este clar că fata dumneavoastră este o femeie ocupată. Mă bucur să constat că vă mai găsiți timp pentru a lua masa împreună!

– Cum v-am mai spus, familia e întotdeauna pe primul plan!

Sneeden încuviință, apoi îi aruncă o privire mai tăioasă.

– Pot să vă întreb, domnule, cum vă gestionați, dumneavoastră și fata dumneavoastră, conflictul de interese?

– Conflict?

Senatorul Sexton își înclină capul cu o expresie de totală nedumerire:

– La ce conflict vă referiți?

Rachel își ridică privirea, strâmbându-se de teatru pe care-l juca taică-său. Știa precis încotro se îndrepta discuția. „Lua-i-ar naiba pe reporterii“, își zise ea. Jumătate dintre ei se găseau pe statele de plată ale partidelor politice. Întrebarea reporterului era una dintre cele pe care jurnaliștii le numeau *greprut*, adică o întrebare menită a fi în aparență dură, dar care în realitate îi ridică mingea la fileu

¹ LCD, *liquid crystal display* (engl.), ecran cu cristale lichide (n.red.)

senatorului – o minge pe care tatăl ei o putea folosi ca să dea câteva lovituri decisive în cele mai diverse direcții.

– Păi, domnule... tuși reporterul, mimând stinghereala. Conflictul stă în faptul că fiica dumneavoastră lucrează pentru „inamic“.

Senatorul Sexton izbucni într-un hohot de râs, eliminând imediat tensiunea creată.

– În primul rând, Ralph, președintele și cu mine nu suntem *dushmani*. Pur și simplu suntem doi patrioți care au idei diferite despre modul în care trebuie condusă țara pe care o iubesc.

Reporterul radia de satisfacție. Nada fusese bine aruncată.

– Și în al doilea rând?

– În al doilea rând, fiica mea nu este angajată președintelui; ea este angajată serviciilor de informații. Compilează rapoarte cu date și trimite rezultatele la Casa Albă. Este o poziție cât se poate de neînsemnată.

Făcu o pauză și se uită la Rachel:

– De fapt, draga mea, nu sunt nici măcar sigur că l-ai *întâlnit* vreodată pe președinte, nu-i așa?

Rachel se uită fix la tatăl ei, străfulgerându-l cu privirea.

Pagerul începu să scoată niște zgomote și atrase atenția lui Rachel asupra mesajului care tocmai apărea pe ecran:

RPRT DIRNRO STAT

Rachel descifră instantaneu mesajul și se încruntă. Vestile erau neașteptate și, cu siguranță, proaste. Acum chiar avea un motiv să plece de la întâlnire:

– Domnilor, rosti ea, mă doare sufletul, dar chiar trebuie să plec. Am întârziat la lucru.

– Domnișoară Sexton, i-o reteză scurt reporterul, înainte de a pleca, mă întrebam dacă puteți comenta zvonul conform căruia dumneavoastră ați cerut această întâlnire la micul dejun pentru a discuta posibilitatea de a vă părăsi actuala slujbă ca să vă alăturați campaniei tatălui dumneavoastră.

Rachel se simți de parcă îi aruncă cineva cafea fierbinte drept în față. Întrebarea o luase complet pe nepregătite. Se uită la tatăl ei și

înțelese din rânjetul lui că întrebarea fusese pregătită dinainte. Vru să se arunce peste masă și să-l înjunghie pe senator cu furculița.

Reporterul îi vârî reportofonul sub nas:

— Domnișoară Sexton?

Rachel îl privi țintă pe reporter:

— Ascultă, Ralph, sau cum naiba te-o mai fi chemând, să-ți intre bine în cap un lucru: nu am nici cea mai mică intenție de a renunța la slujba actuală ca să lucrez pentru senatorul Sexton, iar dacă publici altceva, o să ai nevoie de un clește mare ca să-ți scoți reportofonul din fund!

Se părea că ochii reporterului mai aveau puțin și-i ieșeau din orbite. Își închise reportofonul, stăpânindu-și cu greu un rânjet:

— Vă mulțumesc amândurora!

După care se făcu nevăzut.

Rachel regretă imediat această ieșire. Moștenise temperamentul tatălui ei și se ura pentru asta. „Cu calm, Rachel. Cu foarte mult calm.“

Taică-său se uită la ea dezaprobator.

— Ai face bine să iei niște lecții de bună purtare.

Imediat Rachel începu să-și strângă lucrurile:

— Întâlnirea asta a luat sfârșit!

Senatorul părea că oricum terminase cu ea. Își scoase mobilul ca să dea un telefon.

— La revedere, dulceață. Treci pe la birou într-o zi să ne saluți. Și mărită-te odată, pentru numele lui Dumnezeu! Ai treizeci și trei de ani!

— Treizeci și patru, i-o intoarse ea. Secretara ta ți-a trimis o înștiințare.

El murmură trist:

— Treizeci și patru! Aproape o fată bătrână. Știi, când eu ajunseam la treizeci și patru de ani, deja...

— Te însuraseși deja cu mama și o regulai pe vecina?

Cuvintele se auziră mai tare decât ar fi vrut Rachel și acum atârnavu aproape ireale în spațiul dintre ei. Oamenii de la mesele din apropiere își întoarseră capetele.

Senatorul Sexton incremeni. Ochii lui se transformaseră în două săgeți de gheață.

— Ai grijă cum te porți, tânără domniță!

Rachel porni spre ușă. „Nu, tu să ai grijă, domnule senator!“

2

Cei trei bărbați stăteau tăcuți în cortul lor care-i proteja împotriva furtunii. Vântul rece ca gheața le scutura adăpostul, amenințând să-l rupă din ancore. Nici unul dintre bărbați nu părea că ia în seamă amenințarea; fiecare dintre ei avusese parte de situații mult mai grele.

Cortul lor, de un alb imaculat, stătea ancorat într-o depresiune puțin adâncă, ascuns vederii. Ocupanții lui dispuneau de mijloace de comunicare, arme și mijloace de transport de ultimă generație. Liderul grupului era cunoscut sub numele de cod Delta One. Era un individ musculos și zvelt, cu ochii la fel de lipsiți de orice expresie ca peisajul în care se găseau.

Ceasul militar de la încheietura mâinii lui Delta One emise un sunet ascuțit. În aceeași fracțiune de secundă, ceasurile celorlalți doi bărbați scoaseră același tip de sunet.

Trecură astfel alte treizeci de minute.

Venise clipa. Din nou.

Dintr-o singură mișcare, Delta One își părăsi partenerii și ieși în întuneric și vântul turbat de afară. Cercetă orizontul luminat de razele lunii cu ajutorul unui binoclu cu infraroșu. Ca întotdeauna, se concentra asupra structurii. Se găsea la o mie de metri depărtare — un edificiu enorm, cu o arhitectură atipică, care se ridica drept peste terenul golaș. Trecuseră zece zile de când Delta One și tovarășii lui urmăreau edificiul — de când fusese terminată construcția lui. Nu exista nici un dubiu că informațiile care se aflau în interiorul acelei construcții aveau să schimbe lumea. Pentru protejarea lui, se sacrificaseră deja vieți umane.

Momentan, totul părea liniștit în afara construcției.

Adevărata încercare însă o reprezenta ceea ce se petrecea *inauntru*.

Delta One intra înapoi în cort și li se adresa camarazilor lui:

– A sosit vremea pentru un mic zbor.

Ceilalți doi încuviințară. Cel mai înalt dintre ei, Delta Two, deschise un laptop și îl porni. Se poziționa în fața ecranului, apucă un joystick și îl împinse ușor. O mie de metri mai încolo, ascuns bine sub construcție, un robot de supraveghere de mărimea unui fântân primii semnalul și se trezi la viață.

3

Rachel Sexton își conducea furioasă mașina ei Integra albă străbătând Leesburg Highway. Pe dealurile Falls Church se vedeau siluetele golăse ale arțărilor pe fundalul cerului de martie, însă superbul peisaj nu prea reușea să-i îmbunătățească starea de spirit. Recentul salt în sondaje al tatălui ei ar fi trebuit să-i ofere acestuia un pic de încredere și de eleganță, dar singurul care părea a fi crescut în intensitate era propriul orgoliu.

Dezamăgirea pe care i-o provocase era dublă, deoarece el reprezenta singura rudă apropiată care-i mai rămăsese lui Rachel. Mama ei murise cu trei ani în urmă; o pierdere devastatoare, ale cărei efecte, deși cicatrizate, continuau să-i provoace lui Rachel strângeri de inimă. Singura mângâiere din sufletul fetei era aceea că moartea o eliberase, printr-un act de compasiune ironică, pe mama ei din cumpletele chinuri ale unei căsătorii nenorocite cu senatorul.

Pagerul lui Rachel scoase din nou un sunet, determinând-o să se concentreze și mai mult asupra drumului pe care îl parcurgea. Mesajul era același:

RPRT DIRNRO STAT

„Raportează imediat directorului de statistici NRO.“ Rachel oftă. „Vin, pentru numele lui Dumnezeu!”

Din ce în ce mai nesigură, Rachel se îndreptă spre drumul obișnuit de acces, coti pe aleea intrării private și se opri în fața cabinei santinei înarmate. Adresa era 14 225 Leesburg Highway, una dintre cele mai secrete locații din țară.

În timp ce paznicul îi inspecta mașina pentru a verifica dacă nu există microfoane ascunse, Rachel se uită la construcția mamut din depărtare. Complexul întins pe unsprezece hectare era amplasat într-o zonă împădurită de peste treizeci de hectare, la marginea Districtului Columbia, în Fairfax, Virginia. Fațada clădirii era un adevărat bastion de sticlă care reflecta, dublând numărul prin reflexie, mulțimii de antene de satelit și antene obișnuite, montate pe terenul înconjurător.

După două minute, Rachel parcă mașina și traversă o bucată de teren bine îngrijit către intrarea principală, pe care se vedea o inscripție gravată în granit:

NATIONAL RECONNAISSANCE OFFICE (NRO)¹

Cei doi infanteriști de marină care păzeau masiva ușă rotativă blindată rămaseră nemișcați atunci când Rachel trecu printre ei. Împingând ușa, Rachel resimți iarăși aceeași senzație pe care o avea întotdeauna: că intra în pânțele unui gigant adormit.

Odată ajunsă în hol, Rachel sesiză ecourile slabe ale unor conversații șoptite de jur împrejurul ei, ca și cum cuvintele se strecurau cumva din birourile de deasupra. Pe pardoseală, un mozaic enorm proclama directiva de funcționare a NRO:

ÎNTĂRIREA SUPERIORITĂȚII INFORMAȚIONALE AMERICANE, PE TIMP DE PACE ȘI DE RĂZBOI

Pereții erau plini de fotografii uriașe: lansări de rachete, botzuri de submarine, instalații de interceptie – realizări monumentale care puteau fi celebrate doar între acei pereți.

Ca întotdeauna, Rachel simți cum problemele lumii din afară dispar. Intra în universul umbrelor. Aici problemele apăreau cu viteza și forța unor trăsnete, iar soluțiile erau elaborate în cea mai mare tăină.

Apropiindu-se de ultima poartă de control, Rachel se întreabă ce fel de problemă făcuse ca pagerul ei să sune de două ori într-o jumătate de oră.

¹ Biroul Național de Explorare